

Titta, en fågell  
Djursparing från  
busstaket i Uganda.



**PINK CARAVAN**  
SWEDEN

# Ett livsverk I ROSA

Det började med en ranglig Scania och 400 par träschor på väg mot Indien. I snart 50 år har Anders Eriksson berett en väg ut i världen för umgängesglada svenskar, och hans rosa bussar rullar fortfarande vidare mot nya äventyr.

TEXT KARIN WALLÉN | FOTO: PRIVATA BILDER | PORTRÄTT: ANGELICA ZANDER

**5 JULI 1969.** Den första bussen, en Scania, årsmodell 1953, rullar ut från lilla Njurunda utanför Sundsvall med siktet inställt på att någon gång nå Delhi, Indien. Av de åtta i gänget som var med när planerna började smidas återstår bara två: 26-åriga Anders Eriksson och hans kompis Abbe Abrahamsson. Men helt tomt är det inte i bussen. Det har varit utförsäljning på Träskotjänst i Sundsvall, och entreprenören Anders Eriksson har insett potentialen i en buss som kan fungera både som transportmedel, bostad och butik.

Med sig har de således 400 par träschor.

– Jag tror att de kostade sex kronor paret och vi sålde dem för tjugo-trettio spänn. 120 av dem köptes av ett sjukhus i Venedig, 80 stycken gick till en skoaffär i St Tropez och resten sålde vi till svenska ambassader som vi passerade, säger Anders Eriksson och ler åt minnet.

Den där första resan, då bussen var grön istället för knallrosa, var ett öppet äventyr där allt kunde hända. Vägen var allt annat än spikrak.

Färden gick via Spanien och Marocko innan den vek av upp till Europa igen, och fortsatte genom Jugoslavien, Grekland, Turkiet, Syrien, Irak, Iran, Afghanistan och Pakistan för att slutligen nå Indien. Kartan räckte till Turkiet, sedan fick de fråga sig fram. På skylten i bussens fönster stod det "Bagdad".

– Vi skulle ju åka via Bagdad, och det var många som bad om att få hänga med när de såg



**Anders Eriksson**

**Ålder:** 73 år

**Bor:** Vasastan, Stockholm  
Har även en gård i Njurunda, Medelpad, där han vuxit upp. Där står bussarna när de inte används eller behöver extra omsorg.  
**Favoritresmål:** Himalaya, Kashmir, Filippinerna och Ladakh i Indien.

det. På den tiden var det ju vanligt att lifta. I Paris hade säkert 300 liftare samlats på ett ställe där många åkte förbi. Där tog vi upp 30 personer som skulle till Rivieran. Istanbul var också en plats där många letade efter transport, där tog vi upp 28 personer. Vi hade bara åtta riktiga platser i bussen, men det gick bra ändå.

Liftarna betalade en liten summa för transport och boende på bussen, och tillsammans med försäljningen av träschor gjorde det att Anders och Abbe hade mer pengar på fickan när de kom hem, än de hade haft när de lämnat Sverige ett halvår tidigare. Här låg en affärsidé och ruvade.

**ANDERS ERIKSSON** ÄR född in i hotell- och restaurangbranschen. Föräldrarna drev hotell, och själv blev han Sveriges yngsta hotelldirektör när han som 24-åring tog över Savoy i Luleå. Men reseintresset hade väckts tidigare, när han gjorde lumpen i flottan och flängde runt i Sydamerika, USA, Mexiko och Nordafrika med båten Älvsnabben.

Efter den allra första resan till Indien 1969 drev han restaurang i Stockholm i några år för att försörja sig, men redan 1970 började han arrangera bussresor. För tusen kronor tur och retur tog han med ett gäng till Indien. En gång om året körde de, och var borta i ungefär fyra månader. Bussrörelsen växte, resorna blev fler och började gå både till Europa och Afrika. Till slut var det en heltidssysselsättning som krävde allt fler anställda. ▶

**1983 BLEV BUSSARNA ROSA**, som ett sätt att stå ut från mängden. Dessutom hade Anders Eriksson en idé om att det kunde locka fler tjejer. Kärlekshistorierna på bussarna har duggat tätt. Det är väl inte för inte som Rosa bussarna även kallats "Anders Erikssons äktenskapsförmedling".

– Nästan alla som jobbar här har hittat kärleken på bussen. Det finns många barn som fötts som ett resultat av våra resor.

På jungfruressan 1969 gick det längre än så – då föddes ett barn på själva bussen. På väg från Indien plockade Anders och Abbe upp ett par som skulle till England. Kvinnan var för gravid för att få flyga, men att hon var så långt gången att hon skulle föda på bussen i Turkiet var de inte beredda på. Med på bussen fanns tack och lov tre amerikanska tjejer som jobbat som barnmorskor och sjuksköterskor i Indien i ett år. Födelsen gick bra och Anders höll kontakt med föräldrarna i flera år efteråt.

– De sa att de skulle döpa

flickan till Scania efter bussen. Men det blev Carol istället.

**HISTORIEN ANDERS ERIKSSON** samlat på sig genom åren är många. En del dräpliga och roliga, andra skrämmande. Han berättar om killen som missades vid inräkningen vid ett stopp i Kashmir och blev kvar med endast kalsonger, träskor och en toarulle. Han fick så småningom skjuts med polisen, som sett vart bussen tagit vägen. Han berättar vidare om när bussen överraskades av 70 centimeter nysnö i Turkiet och fick bogseras i en kilometer innan den kunde starta. När de fastnade i en tunnel i Kashmir och fick

kilometerlånga köer av tutande lastbilar bakom sig. Och när de åkte hem från Indien 1978 och shahen av Iran höll på att avsättas när de passerade landet. På amerikanska ambassaden hölls gisslan fången. Och det var totalt kaos på gatorna.

– Demonstrationerna blev våldsamma och folk kastade sten när vi kom körande genom Teheran. Vi var tre bussar med ▶

**DET ÄR VÄL INTE FÖR INTE  
SOM ROSA BUSSARNA ÄVEN  
KALLATS "ANDERS ERIKSSONS  
ÄKTENSKAPSFÖRMEDLING".**



Idag är Anders Eriksson 73.  
"Jag fortsätter kanske bara  
tjugo år till. Sen får jag nog  
dra ner life på det här."

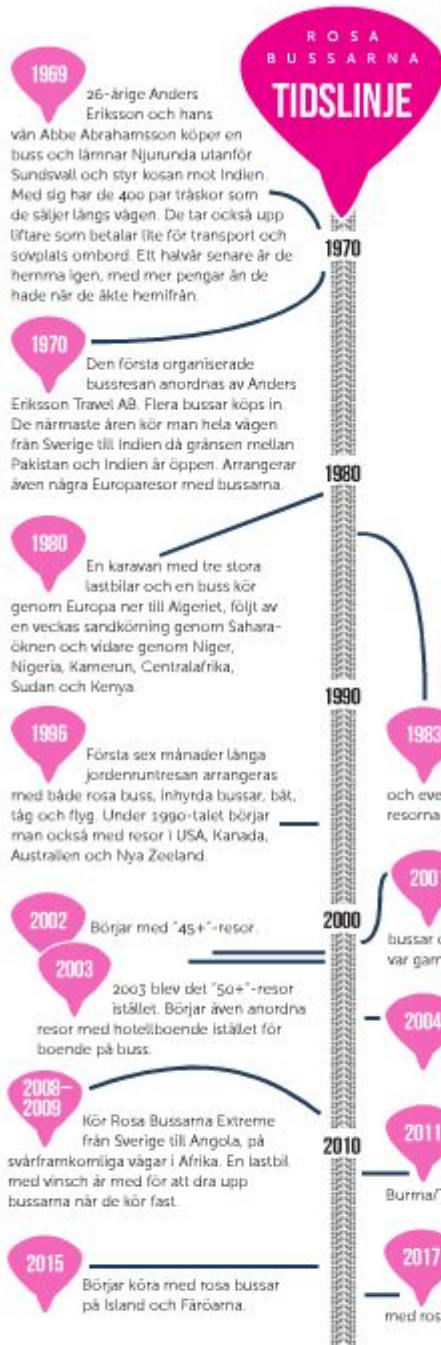


Landskapen, reserörerna och  
bussmodellerna förändras,  
men färgen består.



Det säger sig självt: du måste  
lycka om att vara tillsammans  
om du åker med Rosa bussarna.





Året är 1969 och Anders rattar bussen österut på den allra första resan, som gick till Indien.

**PINKARE:** Så kallas de som åker med eller har åkt med Rosa bussarna. Många av dem till mer eller mindre stamisar och återkommer på resa efter resa när de väl blivit "fast". Cirka 700 pinkare har åkt med Rosa bussarna ungefär 7 gånger. Cirka 20 har varit med på hela 20 resor, ett flertal har åkt 14-15 gånger och två personer har åkt på 25 resor. Varje år hålls en stor återträff för nya och gamla pinkare i Tiveden. Dessutom anordnas publiktäffar den första torsdagen i månaden i flera städer i Sverige, och i Oslo. Själva har Anders Eriksson bott på buss i 6-7 år om man lägger ihop alla resor han gjort genom åren. Han har varit i Indien 79 gånger varav han har kört buss 16 gånger.

75 personer ombord. Alla låg i mittgången utom jag och chaufförerna. Vi fick 19 rutor korsade på en dag, säger Anders Eriksson, som också minns när Sovjetunionen gick in i Afghanistan och bussens rutt fick ändras och gå söder om gränsen, genom Pakistan.

- Alla blev jättebesvikna. Afghanistan var otroligt populärt på sjuttioalet. I Iran träffade jag en turkisk chaufför som sa att han skulle köra som planerat ändå. När jag träffade honom igen i Delhi fanns ingen buss kvar. De hade blivit beskjutna av afghaner som trodde de var ryssar. Sju personer hade dött.

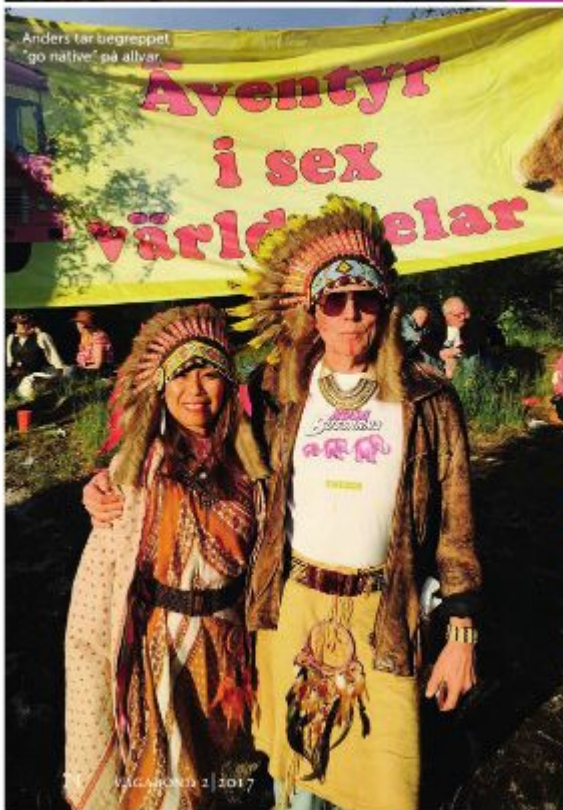
Mycket har förstås förändrats med åren och omvärldskollen är betydligt mer rigorös på grund av internet. Det tidigare extremt flexibla schemat är mer uppstyrt, och istället för att ha med på sin höjd en skiftnyckel och en domkraft bär varje buss på 300 kilo reservdelar och en mekaniker.

**RESORNA GÅR NUMERA** inte bara med buss, utan även med cykel, tåg, flyg och båt.

En sak som däremot inte har förändrats är att resorna handlar mycket om umgänget ombord. Man bör tycka om att vara tillsammans med andra människor om man ska ge sig iväg med en ➤



Ett liv i rosa. Vart Anders än vänder sig ser han skärt.



Anders tar begreppet "go native" på allvar.

17 augusti 2017



En sista fika före promenaden till toppen av Kilmamboro.

rosa buss. Åtminstone bör man vara öppen för det.

– Det finns många som varit lite tillbakadragna innan de åkt, men som blivit mer öppna tack vare resan.

Sover gör man på bussen – antingen inuti den eller ovanpå taket, och även om man förstås testat den lokala maten består bussresan också av matlagning. En matansvarig får hjälp av ett schemalagt matlag, det hör till att rycka in och dra sitt strå till stacken.

Anders Eriksson sörjer att det för tillfället inte går att köra hela vägen till Indien på grund av oroligheter i Pakistan. Istället flyger man dit och hyr buss på plats. Och på många andra platser på jorden rullar de knalrosa karosserna vidare mot nya äventyr.

– Varför ska man sitta här och vända papper när man kan vara i Afrika och köra buss? säger han med en suck och tittar långtansfullt på bilder från Kongo som dyker upp i datorn på det kitschigt rosasmyckade kontoret i Vasastan.

**ROSA BUSSARNA** ÄR en del av hans familj och det är lätt att bli sentimental när tankarna går bakåt i tiden. Han minns hur det brukade kännas när han körde in på Klarabergsviadukten och lämnade av de nya vännerna efter fyra månaders

resa tillsammans. Där stod deras familjer och väntade. Han vinkade hejdå och körde vidare upp till Njurunda alldeles ensam. Och saknade dem något alldeles oerhört.

Nu är han 73 år och gör fortfarande ett flertal resor per år för att reka platser och upplägg. Han brukar nästan alltid åka ut till Arlanda och vinka farväl när en ny grupp är på väg ut, och så sent som i

november fick han lov att hastigt hoppa in som reseledare på en cykelresa i Vietnam. Det var fruktansvärt roligt.

– Jag fortsätter nog inte så länge till med långresor, säger han och ler lite lurigt.

– Kanske bara tjugo år till. Sen får jag nog dra ner lite på det här. ●

## ROSA BUSSARNA ÄR EN DEL AV HANS FAMILJ OCH DET ÄR LÄTT ATT BLI SENTIMENTAL NÄR TANKARNA GÅR BAKÅT I TIDEN.

Expeditionen banar sig fram genom oändlig terräng i Uganda.

